

DOMINGO XV DEL TIEMPO ORDINARIO (ciclo A)

La parábola del evangelio de hoy, lo mismo que la primera lectura, habla de la eficacia de la palabra de Dios. Santo Tomás decía que la Biblia es santa porque habla de cosas santas, está inspirada por el Espíritu Santo, y, además, porque tiene el poder de santificar. Dios habla no para informar al hombre de cosas que sería bueno que supiera, sino para transformar su corazón.

Sucede, sin embargo, que la palabra de Dios no actúa coactivamente sobre el hombre, sino que debe ser acogida. Eso es lo que ilustra la parábola del sembrador. Dios no deja de lanzar la semilla y de procurar hacerse accesible a los hombres. Nada desea más que ser conocido y amado.

Pero, como nos dice Jesús, hay cuatro disposiciones distintas posibles:

- los que escuchan y no entienden (ni se preocupan por entender, cosa que sí hacen los apóstoles y por eso preguntan);
- los que captan sólo superficialmente y enseguida se enfrían;
- los que por su vida desordenada se incapacitan para entender (las malas costumbres embotan el entendimiento e insensibiliza para las mociones divinas),
- y, finalmente, los que la reciben y la dejan crecer.

Este evangelio muestra también cómo los apóstoles, que escuchan la parábola, no se conforman con su interpretación personal: lo que según su capacidad pueden entender o imaginar. Prefieren preguntar a Jesús. Porque la palabra de Dios ha de ser saboreada en la oración. Parte de ese trabajo lo hacen los que predicán o puede suplirse con los libros de meditación, pero nada excusa la oración. Es allí donde muchos fragmentos del evangelio se iluminan para nosotros. Por eso cuando le preguntan por qué habla en parábolas, Jesús responde: «Porque miran sin ver y escuchan sin oír ni entender».

La palabra de Dios no puede tomarse como un libro que, estudiado científicamente, nos lo enseñará todo. Tiene que ser explicada por el mismo Dios. De ahí, por ejemplo, la función del magisterio de la Iglesia, que interpreta la Sagrada Escritura asistida por el Espíritu Santo. Y también por eso, los mejores comentarios a los evangelios son los que han hecho los santos. Decía san Agustín: «Las escrituras se entienden a partir de la vida de los santos». ¿Por qué? Porque son hombres y mujeres de oración que escuchan la Palabra como lo que es, palabra de Dios, y por eso le hacen caso, la guardan, la meditan y la aplican en su vida. Deberíamos caer en la cuenta de que cuando en Misa, después de la proclamación de cada lectura, se nos anuncia que es palabra de Dios, no se está repitiendo una fórmula, sino que se nos está comunicando que ahí, en ese momento, Dios nos está hablando. Y la oración siempre es respuesta a Dios, que nos ha hablado primero.

15-та НЕДІЛЯ ЗА СТАТИСТИЧНИМ ЧАСОМ (цикл А)

Притча в сьогоднішньому Євангелії, як і перше читання, говорить про дієвість Божого Слова. Святий Тома говорив, що Біблія свята, тому що вона говорить про святі речі, натхненна Святим Духом, і, крім того, тому що вона має силу освячувати. Бог говорить не для того, щоб інформувати людину про речі, які їй було б корисно знати, а для того, щоб перемінити її серце.

Однак буває так, що Боже слово не діє на людину примусово, але повинно бути прийняте. Це ілюструє притча про сіяча. Бог ніколи не перестав сіяти зерно і прагнути зробити себе доступним для людей. Він нічого не бажає більше, ніж бути пізнаним і любимим.

Але, як каже нам Ісус, є чотири різні настрої:

- ті, що слухають і не розуміють (і не прагнуть зрозуміти, як апостоли, і тому ставлять запитання);
- ті, які схоплюють лише поверхнево, а потім охолоджуються;
- тих, які через своє невпорядковане життя не здатні зрозуміти (шкідливі звички притупляють розуміння і роблять його нечутливим до божественних рухів),
- і, нарешті, тих, хто приймає її і дозволяє їй зростати.

Це Євангеліє також показує, як апостоли, слухаючи притчу, не задовольняються власною інтерпретацією: тим, що вони можуть зрозуміти або уявити відповідно до своїх можливостей. Вони воліють запитати Ісуса. Бо Слово Боже треба смакувати в молитві. Частково цю роботу виконують ті, хто проповідує, або її можна доповнити книжками з медитацією, але ніщо не виправдовує молитви. Саме в ній для нас висвітлюються багато фрагментів Євангелія. Саме тому на запитання, чому Він говорить притчами, Ісус відповідає: "Тому що вони бачать, не бачачи, і чують, не чуючи і не розуміючи".

Слово Боже не можна сприймати як книгу, яка при науковому вивченні навчить нас всього. Воно має бути пояснене самим Богом. Звідси, наприклад, роль церковного магістрату, який тлумачить Святе Письмо за допомогою Святого Духа. І саме тому найкращими коментарями до Євангелій є коментарі святих. Святий Августин казав: "Писання розуміється з життя святих". Чому? Тому що вони є чоловіками і жінками молитви, які чують Слово таким, яким воно є, Словом Божим, і тому вони слухають його, зберігають його, роздумують над ним і застосовують його до свого життя. Ми повинні розуміти, що коли на Месі після проголошення кожного читання нам кажуть, що це Слово Боже, ми не повторюємо формулу, але нам кажуть, що там, в цей момент, Бог промовляє до нас. А молитва - це завжди відповідь Богові, який заговорив до нас першим.